

Much love from Rachel, Darcy, Dex, Ethan... and me!

xo,

emily

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот на St. Martin's Press, LLC

Something blue

© 2005 Emily Giffin

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Милена Петковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Нешто сино

Емили Тирма

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Трлој

Јас сум родена прекрасна. Со царски рез. Уште со самиот почеток на животот сум ја избегнала деформираната глава и воените лузни кои доаѓаат со насилното вадeње низ породилниот канал. Наместо тоа, јас сум излегла на светот со прцлесто носе, усни во форма на панделка и убаво обликувани веѓи. Сум имала совршено доволен број влакна на главата и тоа баш на местата каде што едно бебе треба да има коса, а тоа ветува квалитетна, густа коса без трага од залистоци во понатамошните години.

И да, со текот на годините, мојата коса израсна густа и свиленкаста, со прекрасна боја на темно кафе. Јас секое утро соработував и мирно седев додека мајка ми ми ја замотуваше во дебели, врели витлери или ми ја плетеше во совршени плетенки. Кога почнав да одам во градинка, другите мали девојчиња - од кои голем дел имаа кратки, машки фризури - се туркаа за да ги стават своите кебенца до моето кога ќе дојдеше време за спиење, нивните прсти скришум се подаваа за да ми го допрат опавчето. Сите беа пресреќни кога имаа шанса да ги споделат своите играчки со мене или да ми го отстапат својот ред за лизгање на лизгалката.

Сè само за да ми бидат пријателки. Тоа беше моментот кога сфатив дека во животот сè си има ред и дека изгледот игра голема улога во тој ред и во таа хиерархија. Со други зборови, на кривката возраст од три години,

јас разбрав дека со убавината доаѓаат одредени добри страни и моќ.

Оваа лекција ја научив уште подобро со текот на годините додека растев и продолжував со моето владеење како најубавото девојче во конкурентските групи кои стануваа сè поголеми. Црешата во цело основно, а потоа и средно училиште. Но за разлика од ликовите во моите омилен тинејџерски филмови, мене популарноста и убавината никогаш не ме направија зловна. Јас владеев како добар и доброволно избран диктатор и секогаш ги држев на око другите популарни девојки кои се обидуваа да ја злоупотребуваат својата моќ. Ги побивав клишеата и ѝ останував лојална на мојата паметна најдобра другарка, Рејчел. Бев доволно популарна за да создавам сопствени правила.

Се разбира дека имав моменти на несигурност. Се сеќавам на една таква прилика во шесто одделение кога јас и Рејчел си игравме „психијатар“, една од нашите омилен игри. Јас обично ја играв улогата на пациентот и кажував работи како: „Многу се плашам од пајаци, докторке, толку многу што не можам да ја напуштам куќата во текот на целото лето.“

„Па“, ќе одговореше Рејчел, туркајќи ги очилата погоре на носот и запишувајќи нешто во својот тефтер. „Ти препорачувам да го гледаш *Пајажината на Клементина*... Или да се преселиш на Сибир каде што нема пајаци. И пиј ги овие.“ Таа ќе ми подадеше две Флинстоунс витамини и охрабрувачки ќе кимнеше.

Барем така беше обично, но ова конкретно попладне, Рејчел предложи јас да не глумам пациент, туку да си бидам јас и да смислам некој мој вистински проблем. Па мене ми текна на тоа како мојот помал брат, Цереми, ги монополизираше разговорите во текот на вечерата секој ден, расфрлајќи се со шеги и факти за мистериозното животинско царство. Ы се доверив за тоа дека имав чувство дека моите го фаворизираат Цереми - или барем него повеќе го слушаа отколку што ме слушаа мене.

Рејчел си го прочисти грлото, подразмисли, а потоа сподели некоја теорија за тоа како малите момчиња се охрабруваат да бидат паметни и смешни, а малите

девојчиња ги фалат затоа што се слатки. Таа ова го нарече „опасна замка“ за девојчињата и рече дека можело да води до „празни жени.“

„Каде го слушна ова?“ ја прашав јас, прашувајќи се што поточно сакаше да каже со тоа *празни*.

„Никаде. Но јас така мислам“, рече Рејчел, докажувајќи дека таа не беше во опасност да падне во замката за убави, мали девојчиња. Впрочем, нејзината теорија совршено одговараше во нашиот случај. Јас бев онаа убавата со просечни оценки, Рејчел беше онаа паметната со просечен изглед. Јас одеднаш почувствував страшна завист, посакував и јас да сум полна со паметни идеи и важни зборови.

Но веднаш штом погледнав во ужасните брановидни прамени од глумчешки кафената коса на Рејчел се уверив дека треба да бидам среќна со картите што ми ги поделил животот. Јас не знаев да ги наоѓам земјите како Пакистан и Перу на мапа и не знаев да претворам друпки во проценти, но знаев дека мојата убавина ќе ме катапултира во светот на јагуари и големи куќи и вечери со три виљушки од левата страна на порцелански чинии. Сè што требаше да направам беше добро да се омажам, исто како мајка ми. Таа не беше генијалец и немаше завршено повеќе од три семестри на државен факултет, но нејзиното убаво лице, ситно тело и беспрекорен вкус го имаа освоено мојот паметен татко, забар, па таа сега живееше добар живот. Јас сметав дека нејзиниот живот е одлична скица за мојот.

Па така поминав низ моите тинејџерски години и се запишав на Универзитетот Индијана колку да се запишам. Бев член на најдоброто сестринство, се гледав со најзгодните момци и четири години по ред ме сликаа за *Календарот на секси девојки* за да претставувам некој од месеците во годината. Откако дипломирав со просек 6.9, ја следев Рејчел, која сè уште ми беше најдобра пријателка, во Њујорк каде таа се запиша на правни постдипломски студии. Додека таа капеше по библиотеки и се бореше да најде работа во некоја од големите правни фирми, јас продолжував со мојата потрага по гламур и добри проводи, брзо учејќи дека

убавите и софистицирани работи беа уште поубави во Менхетен. Јас ги откривав најпопуларните клубови во градот, најквалитетните ресторани и најдобрите мажи. И сè уште ја имав најубавата коса во градот.

Во текот на нашите дваесетти години, додека јас и Рејчел си теравме по нашите сопствени патишта, таа често знаеше да го постави осудувачкото прашање, „Зарем не си загрижена за твојата карма?“ (За првпат ми ја имаше спомнато кармата во основно школо кога препишував на еден тест по математика. Се сеќавам дека јас не го знаев значењето на зборот и се обидов да го откријам со помош на песната Карма камелеон, што, се разбира, беше неуспешно.) Подоцна, јас сфатив што сакаше да каже: напорната работа, искреноста, чесноста и интегритетот секогаш се исплатеа на крајот додека провлекувањето врз основа на изгледот некако беше престап. И како и дента кога си игравме психијатар, јас повремено се грижев дека има шанси таа да е во право.

Но си велев дека нема потреба да волонтирам да раздавам супа во јавни мензи за бездомници за да имам добра карма. Можеби јас не ги следев традиционалните патишта за успех, но си ја заслужив мојата гламурозна работа во ПР, моите фабулозни пријатели и мојот неверојатен свршеник, Декс Талер. Си го заслужив мојот стан со балкон со поглед кон Централ Парк Вест и прекрасниот дијамант на мојата лева рака.

Тоа беше порано, во времето кога мислев дека знам како се добива сè, дека сè ми е наредено. Јас едноставно не разбирав зошто луѓето, особено Рејчел, сакаа да ги прават работите многу потешки отколку што мораа да бидат. Таа можеби ги следеше сите правила, но што ѝ донесе тоа? Беше сама, триесетгодишна и по цели денови и ноќи заглавена во фирма што ја мразеше. Во меѓувреме, јас бев онаа среќната, исто како што бев во текот на целото наше детство. Се сеќавам дека се обидував да ја подучувам, ѝ кажував да внесе малку забава во нејзиниот крут, дисциплиниран живот. Ѐ кажував работи како, „За почеток, мислам дека треба да ги дадеш твоите обични чевли во добротворни цели и да си купиш еден пар Маноло Бланик. Сигурно ќе се чувствуваш подобро.“

Сега знам колку плитко звучи тоа. Знам дека живеев како сè да зависи од изгледот. Но во тоа време, јас навистина не мислев дека повредувам некого, дури ни себе, не размислував на тој начин. Впрочем, јас генерално не размислував. Да, бев прекрасна и среќна во љубовта, но јас навистина верував дека сум пристојна личност која ја заслужува својата добра среќа. И затоа не гледав причина зошто остатокот од мојот живот не би бил под еднакво прекрасен како и првите три декади.

Тогаш се случил нешто што ме натера да ги преиспитам сите работи што мислев дека ги знам за светот: Рејчел, мојата обична, еднолична, добродушна, невина старосватица со бушава коса со боја на глумчешко крзно скокна и ми го украде свршеникот.

Прва глава

Скок шут!

Тоа беше една од омилените фрази на мојот помал брат Џереми кога бевме деца. Го користеше секогаш кога ќе испланираше некоја неочекувана заебанција или стапица, ќе го виде во ходникот во нашето основно училиште, со усните сјајни од плунка: *БАМ! ВАУ. Тотален скок шут, човече!* Тогаш весело ќе удреше со едната тупаница во другата заоблено стегната дланка, страшно задоволен од себе. Но тоа беше пред многу години. Џереми сега е забар, работи со нашиот татко и сигурна сум дека нема видено, добиено или направено добар скок шут над десет години.

Немав помислено на тие зборови многу долго - сè до тоа незаборавно возење во такси. Штотуку имав заминато од кај Рејчел и му кажував на мојот таксист за моето ужасно откритие.

„Ау“, рече тој со тежок акцент. „Другарка ти навистина ти направила добар скок шут, а?“

„Да“, извикав јас потресено, ми фалеше уште да почнам да си ги лижам раните. „Дефинитивно.“ Лојалната, одговорна Рејчел, мојата најдобра пријателка цели дваесет и пет години, која секогаш ги ставаше моите интереси пред своите - или барем на исто ниво со своите - ми имаше дадено - *БАМ! ВАУ!* - скок шут. Ме имаше фатено во заседа. Она што најмногу ме изгоре во

нејзиното предавство беше елементот на изненадување. Фактот што јас не очекував ништо такво, тоа не ми паѓаше ни на крај на памет. Тоа беше подеднакво неочекувано како тренирано куче на слеп човек да го однесе својот сопственик полн со доверба директно под камион.

Да бидам искрена, работите не беа баш така едноставни како што јас направив да звучат пред мојот таксист. Но не сакав да го тргнам вниманието од она што беше најважно тука - она што Рејчел ми го имаше направено. И јас имав направено грешки во животот, но јас никогаш го немав предадено нашето пријателство.

Ова се случи недела дена пред денот кога требаше да се мажам, јас отидов да ѝ кажам на Рејчел дека свадбата е откажана. Мојот свршеник, Декс, беше првиот кој ги кажа тешките зборови - дека можеби ќе биде најдобро да не се земеме - но јас брзо се согласив затоа што и така имав афера со Маркус, еден од пријателите на Декстер. Една работа водеше кон друга и после една особено жешка ноќ, јас останав трудна. Сите работи беа страшно тешки за човек да ги свари, а јас знаев дека најтешкиот дел ќе ми биде да ѝ признаам сè на Рејчел, која на почетокот од летото беше малку заинтересирана за Маркус. Тие двајцата имаа отидено на неколку состаноци, но нивната романса згасна кога почна мојата врска со Маркус, иако таа не го знаеше ова. Јас се чувствував ужасно за целото тоа време - се чувствував лошо поради тоа што го изневерував Декс, но уште полошо поради тоа што ја лажев Рејчел. Како и да е, јас бев подготвена да ѝ кажам сè на мојата најдобра пријателка. Бев сигурна дека ќе разбере. Таа секогаш разбираше.

Па така сериозно пристигнав во станот на Рејчел.

„Што е проблемот?“ праша таа кога ја отвори вратата.

Јас почувствував бран од спокој кога си помислив колку беа успокојувачки и познати тие нејзини зборови. Рејчел беше мајчински тип на најдобра пријателка, поголема мајка од мајка ми. Веднаш се присетив колкупати ми го имаше поставено тоа прашање во текот на годините: оној пат кога го оставив сончевиот кров од колата на татко ми отворен за време на страшна бура и тогаш кога добив и си ги направив лом белите фармерки

на Гес. Таа секогаш беше таму со нејзиното „Што е проблемот?“ проследено со „Сè ќе биде во ред“ кажано со компетентен тон кој правеше да се чувствувам сигурна дека таа е во право. Рејчел можеше да поправи и среди сè. Можеше да направи да се чувствувам добро кога тоа не можеше да го направи никој друг. Дури и во тој момент, кога можеби ќе беше разочарана што Маркус ме избрал мене наместо неа, јас бев сигурна дека нема да направи проблем и дека ќе ми каже дека сум го избрала правилниот пат, дека работите се случиле со причина, дека јас не сум лошата личност овде, дека сум била во право што сум го следела срцето, дека комплетно разбира и дека и Декс ќе разбере со тек на време.

Длабоко вдишав и влегов во нејзиното педантно среено студио додека таа дрдореше за свадбата, за тоа дека ми стоела на располагање, подготвена да помогне со сите детали за свадбата кои треба да се завршат во последен момент.

„Нема да има свадба“, ми се испушти брзо.

„Што?“ праша таа. Усните толку ѝ пребледеа што ѝ се изгубија во остатокот од бледото лице. Ја гледав додека се врти и седнува на креветот. Тогаш ме праша кој ја откажал свадбата.

Мене веднаш ми се врати еден филм од средно. После раскинување, што секогаш беше многу јавен настан во средно, момците и девојките прашуваа кој на кого му раскинал. Сите сакаа да знаат кој откачил, а кој бил откачен за да можат соодветно да обвинуваат и сожалуваат.

Јас го кажав она што го немав кажано никогаш во средно; да бидам искрена, јас никогаш не бев онаа откачената. „Заедничка одлука беше. Па... технички Декстер беше иницијаторот. Тој утрово ми кажа дека не може да го изведе ова. Дека мисли дека не ме сака.“ Превртев со очите. Во тој момент, јас не верував дека таква работа е можна. Јас мислев дека единствената причина поради која Декс сака да ја откаже свадбата е тоа што ја насетил мојата индиферентност. Оддалечувањето и заладувањето кое настапува кога почнуваш да се вљубуваш во некој друг.

„Ме зезаш? Ова е лудо. Како се чувствувааш?“

Погледнав во моите розови сандали на Прада и сличната розова нијанса на лакот за нокти на ножните прсти и длабоко вдишав. Тогаш ѝ признав дека имам афера со Маркус, игнорирајќи го убодот на вина во мене. Добро, Рејчел имаше мала летна романса со него, но таа не спиеше со Маркус ниту еднаш, а беа поминати цели неколку недели дури и од нивниот последен бакнеж. Знаев дека вестите не може да ја вознемират толку многу.

„Значи спиеше со него?“ ме праша Рејчел со висок, чуден тон. Нејзините образи добија розова боја - сигурен знак дека беше лута - но јас продолжив понатаму, расфрлајќи се со детали за тоа како почна нашата афера, како се обидовме да престанеме, но не можевме да ја совладаме лудата хемија меѓу нас. Тогаш длабоко вдишав и ѝ кажав дека сум трудна од Маркус и дека планираме да се земеме. Се подготвив за неколку солзи, но Рејчел останала смирена. Таа ми постави неколку прашања, кои јас ѝ ги одговорив искрено. После ѝ се заблагодарив што не ме мрази, неверојатно ми олесни што и покрај сите бури во животот, јас сè уште го имав моето сидро, мојата најдобра пријателка.

„Аха... не те мразам“, рече Рејчел, тргнувајќи си еден прамен од косата зад увото.

„Се надевам дека и Декс ќе го прими ова подеднакво добро. Барем кога станува збор за Маркус. Сигурно ќе го мрази некое време. Но Декс е разумен. Никој не го направи ова намерно за да го повреди него. Едноставно се случи.“

И тогаш, баш кога сакав да ја прашам дали сè уште ќе ми биде старосватица кога ќе се мажам со Маркус, целиот свет се сруши врз мене. Знаев дека никогаш повеќе ништо нема да биде исто и дека работите никогаш не ни биле какви што јас мислев дека се.

Тоа беше моментот кога го видов часовникот на Декстер на малата масичка покрај креветот на мојата најдобра пријателка. Уникатен старовремски Ролекс.

„Што бара часовникот на Декстер на масичката покрај твојот кревет?“ прашав, веднаш почнувајќи да се

молам во себе дека таа ќе има некакво логично и безопасно објаснување.

Но наместо тоа, таа само ги крена рамениците и со пелтечење ми кажа дека не знае. Потоа ми рече дека тоа всушност бил нејзин часовник, дека и таа имала ист таков. Што не беше многу верно затоа што јас потрошив месеци за да го најдам тој класичен часовник, а потоа му купив ново ремче од крокодилска кожа за да направам да биде тотално уникатен и оригинален. Покрај тоа, дури и да стануваше збор за некој сосема обичен нов Ролекс, нејзиниот глас трепереше, а лицето ѝ беше побледо од обично. Рејчел е одлична во многу работи, но не и во лажење. Значи, знаев. Знаев дека мојата најдобра пријателка на целиот свет имаше извршено незамисливо предавство.

Остатокот почна да ми се листа пред очи во забавена снимка. Станав, го грабнав часовникот од масичката, го свртев и ја прочитав посветата на глас, „Со сета моја љубов, Дарси“. Зборовите ми беа тешки и мачни во грлото додека се присетував на денот кога го гравирав неговиот часовник. Ѐ се имав јавено на Рејчел за да ја прашам за посветата. „Со сета моја љубов“ беше нејзин предлог.

Зјапав во неа, чекав, но таа сè уште не зборуваше ништо. Само зјапаше во мене со тие крупни кафени очи и збрчкани веѓи.

„Што е ова, да го ебам?!“ реков гласно. Го повторив прашањето уште еднаш со дерење и во тој момент сфатив дека Декс најверојатно е некаде во станот, скриен на некое место. Ја турнав за да се упатам накај тоалетот и веднаш ја повлеков завесата од туш кабината. Ништо. Со трчање се вратив назад да го проверам плакарот.

„Дарси, немој“, рече таа, блокирајќи ми ја вратата со грбот.

„Тргај се!“ се развикав. „Знам дека е тука!“

Па таа се тргна, а јас ја отворив вратата. И проклето сигурно, аха, тој беше таму, клекнат долу во неговите морнарски боксерки на риги. Уште еден подарок од мене.

„Лажго!“ му се развикав, чувствувајќи дека почнувам

да хипервентилирам. Јас бев навикната на драми. Јас живеам за драми. Но не вакви. Не драми кои не можам да ги контролирам од старт.

Декс стана и полека се облече, ставајќи ја едната нога во фармерките, а потоа и другата, непокорно за-копчувајќи го патентот. На неговото лице немаше ни најмала трага од вина. Како да сум го обвинила за нешто смешно, дека ми го украде сладоледот или нешто слично.

„Ме лажеше!“ се развикав пак, овој пат погласно.

„Не ме дупи“, рече тој со тивок глас. „Еби се, Дарси.“

Во сите години поминати со Декс, тој никогаш ми немаше кажано нешто вакво. Тоа беа зборови кои јас ги користев во нашите расправи. Не тој.

Се обидов уште еднаш. „Ми рече дека нема друга! А ти ја ебеш мојата најдобра другарка!“ се развикав, не-сигурна со кого да се соочам прво. Шокирана од двојното предавство.

Сакав тој да каже да, да, знам дека ова изгледа лошо, но немаше прељуба. Како и да е, од неговата уста не излегуваше негирање. Наместо тоа, тој рече, „Магарето му вика на зајакот дека има големи уши, Дарс? Ти и Маркус, а? Чекате бебе, а? Претпоставувам дека треба да ви честитам.“

Немав што да му кажам на тоа, па ги свртев работите и ја префрлив топката на негов терен. „Знаев од самиот почеток.“

Ова беше невидена лага. Јас никогаш, ни за милион години, немаше да можам да го предвидам овој момент. Шокот беше премногу за мене. Но тоа беше проблемот со скок шут: неочекуваноста и ненадејноста се она што најмногу боли и шокира.

„Ве мразам двајцата. Засекогаш ќе ве мразам“, им реков, сфаќајќи дека моите зборови звучеа слабо и детинесто, исто како кога имав пет години. Мојата изјава очигледно не го ни допре Декс, па тоа ме збесна толку многу што мислам дека бев на раб на солзи. Си реков дека морам да побегнам од станот на Рејчел пред да почнам да плачам. Додека одев накај вратата, го слушнав Декс како вели, „Ох, Дарси?“

Повторно се свртев да се соочам со него. „Што е?“ исплукав, молејќи се да каже дека сè било шега, голема збрка. Можеби имаа намера да почнат да се смеат и да ме прашаат како сум можела да помислам таква работа. Можеби дури и групно да се гушнеме.

Но сè што рече тој беше: „Ќе може да ми го вратиш саатот, те молам?“

Ја голтнав кнедлата во грлото и му го фрлив часовникот, нишанејќи кон неговото лице. Наместо во неговото лице, часовникот се тресна од сидот, се лизна по паркетот и застапа во близина на босите стапала на Декстер. Мојот поглед се крена од часовникот и се впери во лицето на Рејчел. „А ти!“ ѝ реков нејзе. „Не сакам никогаш веќе да те видам! Ти си мртва за мене!“